"நான் கர்த்தரைக் கண்டேன்"
[20:1-31]

நான் கல்லூரியில் இருந்த பொழுது, இன்னொரு மாநிலத்தில் நடைபெற்ற இளைஞர் கூட்டம் ஒன்றில் ஊழியம் செய்வதற்காக மாணவர்களின் குழு ஒன்றுடன் ஒருமுறை நான் பயணம் சென்றிருந்தேன். எங்கள் அடைவிடத்தை நோக்கி இரவில் நாங்கள் பயணித்துக் கொண்டிருக்கையில், எங்களுடைய சொந்த விசுவாசப் பயணங்களைப் பற்றி ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் கூறிக் கொண்டதன் மூலம் பயணத்தின் நீண்ட நேரத்தைக் கடத்தினோம். காரில் இருந்த சிலர் கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களில் வளர்ந்தவர்களாய் இருக்கையில், சிலர் தங்கள் குடும்பங்களில் தாங்கள் மட்டுமே கிறிஸ்தவர்களாய் இருந்தனர். சிலர் சந்தேகத்துடன் நீண்ட நாள் போராடியிருந்தனர், சிலர் அவ்வாறு இருந்திருக்கவில்லை. சிலர் தங்கள் வாழ்வில் இயேசுவை ஏற்றுக் கொள்ளும் உறுதிப்பாட்டைச் சமீபத்தில்தான் செய்திருந்தனர், மற்றும் பிறர் பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாகக் கிறிஸ்தவர் களாய் இருந்தனர்.

எங்கள் வரலாறுகளை நாங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளுகையில், உயர்நிலைப் பள்ளியின் உயிரியல் வகுப்பில் தனது விசுவாசத்தை இழந்து போயிருந்த ஒரு பெண்ணினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கூற்று ஒன்று எனது மனதில் மிக ஆழமாய்ப் பதிந்தது. தேவன் மீது அவள் கொண்டிருந்த விசுவாசத்திற்காக அவளைக் கடிந்து கொண்ட ஒரு ஆசிரியரால் பயமுறுத்தப்பட்ட அவள் விசுவாசத்திற்கு இன்னும் ஒரு வாய்ப்புத் தருவதற்காகச் சுவிசேஷங்களை மீண்டும் வாசிக்க முடிவு செய்தாள். அவள், "இது உண்மையானதா அல்லது இட்டுக் கட்டப்பட்ட ஒரு கதை மட்டும்தானா? இயேசு என்ற பெயருடைய ஒரு மனிதர் எப்பொழுதாவது வாழ்ந்தாரா? அப்படியானால், அவர் உண்மையாகவே தேவனுடைய குமாரனா?" என்றெல்லாம் அவள் வியப்புற்றாள். அவள் பல மாதங்களாக இந்தக் கேள்விகளுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக, அவள் மிக எளிய ஆனால் ஆழ்ந்தறிவுள்ள ஒரு முடிவை அடைந்தாள். சுவிசேஷ செய்தியின் மதிப்பானது உயிர்த் தெழுதலில் தான் ஊசலாடுகின்றது என்று அவள் உணர்ந்தறிந்தாள். இயேசு மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தெழுந்திருந்தார் என்றால், இது யாவும் உண்மையாய் இருக்கின்றது: அவர் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தினார் மற்றும் அவர் தேவனுடைய மகனாகவே இருக்கின்றார். அவர் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழவில்லை என்றால், இது யாவும் ஒரு கற்பனைக் கதையாகவோ அல்லது பயங்கரமான பொய்யாகவோ இருக்கும்.

எனது தோழி சரியான வகையிலேயே முடிவெடுத்தாள்.

சுவிசேஷங்களின் (நமது பாடத்தில் யோவான் சுவிசேஷத்தின்) உரிமைகோருதல்கள் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலினுடைய சத்தியத்தின் அடிப்படையிலேயே நிற்கின்றன அல்லது விழுகின்றன. இதனைப் பின்வருமாறு பவுல் கூறினார்:

> இயேசு கிறிஸ்துவைக்குறித்துத் தேவன் தம்முடைய தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாய்ப் பரிசுத்த வேதாகமங்களில் முன்னே தம்முடைய சுவிசேஷத்தைப் பற்றி வாக்குத்தத்தம்பண்ணினபடி கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவானவர், மாம்சத்தின்படி தாவீதின் சந்ததியில் பிறந்தவரும், பரிசுத்தமுள்ள ஆவியின்படி தேவனுடைய சுதனென்றும் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததினாலே பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனுமாயிருக்கிறார் (ரோமர் 1:4, 5).

இப்பொழுது, நாம் யோவான் சுவிசேஷத்தின் - விசுவாசத்தின் இந்த சுவிசேஷத்தின் - உச்சக் காட்சிக்கு வருகையில், இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய வரலாற்றை எதிர்கொள்ளுகின்றோம். ஒவ்வொரு விஷயமும் இதில் கட்டப்பட்டுள்ளதால், இது (உயிர்த்தெழுதல் என்பது) சிறிய விஷயமல்ல!

யோவான் சுவிசேஷத்தில் உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய எடுத்துரைப்பானது நேரானதாக உள்ளது மற்றும் இது உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தரின் நான்கு வித்தியாசமான தரிசனங்களைச் சுற்றி ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தரிசனமும் இந்தச் சித்தரிப்பில் புதிய சில விஷயங்களை அறிமுகப்படுத்துகின்றது. அதிகாரம் 20ன் தொடக்கத்தில் உயிர்த் தெழுதலைப் பற்றிய கேள்விகளைக் கையாண்டு கொண்டிருந்த மற்றவர்களை கவனிக்கும் பார்வையாளர்களாக நம்மை நாமே நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். இருப்பினும், இந்த அதிகாரத்தின் முடிவில், நம்மை நாம் இந்தச் சித்தரிப்பின் மையத்தில் இருப்பவர்களாக, இயேசுவைக் குறித்து நாம் என்ன செய்வோம் என்று முடிவெடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கக் காண்போம்!

உயிர்த்தெழுதலும் மகதலேனா மரியாளும் (20:1-18)

இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டதைத் தொடர்ந்து வந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை அதிகாலையில், மகதலேனா மரியாள் (அவருடைய) கல்லறைக்கு வந்த பொழுது, இன்னும் இருட்டாய் இருந்தது. கல்லறையை அடைத் திருந்த கல் அங்கு இல்லாததைக் கண்ட அவள், பேதுரு மற்றும் யோவான் ("இயேசுவுக்கு அன்பாயிருந்த சீஷன்") ஆகியோரிடம் ஓடிச் சென்று, "கர்த்தரைக் கல்லறையிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள், அவரை வைத்த இடம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை" (20:2) என்று அவர்களிடம் கூறினாள். மரியாள் இயேசுவைப் பின்பற்றத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து, அவருடைய போதனைகளை ஆவலுடன் கவனித்தவளா யிருந்தாலும் கூட, உயிர்த்தெழுதலின் கருத்தானது அந்தக் காலை வேளையில் அவளது சிந்தையில் கடந்து வரவில்லை. யாரோ ஒருவர்

இயேசுவின் உடலைத் திருடிச் சென்று விட்டார் என்பதே வெறுமையான கல்லறைக்கு அவள் தர முடிந்த சாத்தியமான ஒரே ஒரு விளக்கமாய் இருந்தது.

மரியாளின் அறிக்கையைக் கேட்ட பேதுருவும் யோவானும் கல்லறையிடத்திற்கு ஓடினார்கள். அவ்விருவரில் விரைவாய் ஓடிய யோவான் கல்லறை வாசலை முதலில் சென்றடைந்து அங்கு நின்றார். அவருடன் பேதுரு வந்து சேர்ந்த பொழுது, பேதுரு உள்ளே குனிந்து பார்த்தார் (இது பேதுருவுக்கே உரிய செயலல்லவா?). சவத்தைச் சுற்றும் துணிகள் அங்கிருந்ததையும், தலையைச் சுற்றியிருந்த துணி தனியே ஓரிடத்தில் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்ததையும் இருவருமே கண்டனர். அந்த வேளையில், யோவானும் கல்லறைக்குள் நுழைந்து பார்த்து, விசுவாசித்தார். இருப்பினும், மேசியா மரித்தோரிலிருந்து எவ்விதம் உயிர்த்தெழுவார் என்று வேதவாக்கியங்கள் எல்லாவற்றிலும் போதிக்கப் பட்டிருந்தவற்றை இந்த சீஷர்கள் இன்னும் புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்தனர். பேதுரு மற்றும் யோவான் ஆகியோருக்கு இது உய்த்துணரக் கடினமாயிருந்தது.

இவ்விரு சீஷர்களும் தங்கள் இல்லங்களுக்குத் திரும்பிய பிறகு, மரியாள் கல்லறையின் அருகே அழுது கொண்டு நின்றாள். அவள் இயேசுவின் மீது ஆழமான அன்புகூர்ந்திருந்தாள், அவளைப் பொறுத்த மட்டில் அவளது (மனக்) காயத்திற்கு கல்லறைத் திருடர்கள் அவமானத் தைக் கூட்டியிருந்ததாகவே காணப்பட்டது. அவளால் தன் வாழ்வில் இதை விட அதிகம் பயங்கரமான சூழ்நிலையைக் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாதிருந்தது. அவள் அழுது கொண்டு இருக்கையிலேயே, குனிந்து கல்லறைக்குள் பார்த்தாள். அங்கு இயேசுவின் சரீரம் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தில் முன்பு அவருடைய கால்களும் தலையும் இருந்த இடங்களில் காவலர்களைப் போல் இரு தூதர்கள் அமர்ந்திருக்கக் கண்டாள். அவள் அழுவது ஏன் என்று அவர்கள் கேட்ட பொழுது, அவள், "என் ஆண்டவரை எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள், அவரை வைத்த இடம் எனக்குத் தெரியவில்லை" (20:13) என்று கூறினாள்.

இவ்வரலாற்றில் இவ்விடத்தில் இயேசுவின் உடல் காணாமல் போய் விட்டது என்பதே வலியுறுத்தம் பெற்றுள்ளது என்பதைக் கவனியுங்கள். இது ஒரு மிகச் சிறிய விபரம் அல்ல! இது எதிர்கால சந்ததியினரின் விசுவாசத்திற்கான முக்கியமான ஆதாரமாக உள்ளது. யோவான் 20ம் அதிகாரமானது அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் தொடக்க அதிகாரங்களுடன் இணையாக வாசிக்கப்படுகையில், தொடக்க கால சபையாரின் எதிராளிகள் கிறிஸ்தவம் பரவுவதை எவ்வளவு சுலபமாய் நிறுத்தியிருக்க முடியும் என்பதை நாம் உணருகின்றோம்: அவர்கள் செய்திருக்க வேண்டியதெல்லாம், இயேசுவின் உடலைக் கொண்டு வருதல் என்பதே ஆகும். அது கிறிஸ்தவம் பரவுதலை உடனடியாக நிறுத்தியிருக்கும். இதைச் செய்ய அவர்களால் முடியாதிருந்தது என்பது தெளிவு, முடிந்திருந்தால் அதைச் செய்திருப்பார்களே. காணாமற் போன உடலானது இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முக்கியமான ஆதாரமாக உள்ளது!

பிறகு மரியாள் திரும்பி, இயேசுவைக் கண்டாள். ஏதோ சில காரணங்களினால், ஒருவேளை அதிகாலையின் இருட்டினாலோ, அவர் அணிந்திருந்த ஆடையினாலோ, அல்லது அவளது விழிகளில் திரையிட்ட கண்ணீரினாலோ, மரியாள் தான் இயேசுவைச் சந்தித்ததை உணராதிருந்தாள். அவரைக் கல்லறை இருந்த இடத்தின் தோட்டக்காரர் என்று நினைத்த மரியாள், அவரிடத்தில் "ஐயா, நீர் அவரை எடுத்துக் கொண்டு போனதுண்டானால், அவரை வைத்த இடத்தை எனக்குச் சொல்லும், நான் போய் அவரை எடுத்துக் கொள்ளுவேன்" (20:15) என்று கெஞ்சினாள். பிறகு இயேசு அவளை, "மரியாளே!" என்று பெயர் சொல்லி அழைத்தார். அந்த வேளையில்தான் அவள், உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தருடன் தான் பேசிக் கொண்டிருந்ததை முதன்முறையாக உணர்ந்தாள்.

மரியாள் தனது பெயரை இயேசுவின் உதடுகளில் இருந்து கேட்ட பொழுது, அவரை "ரபூனி" என்று அழைத்ததின் மூலம் அவருக்குப் பதில் கொடுத்தாள், இந்த எபிரெயச் சொல்லானது போதகர் என்பதைக் குறிக்கும். இயேசு, தாம் இன்னும் பிதாவிடம் ஏறிச் செல்லாதிருந்ததால் தன்னை அவள் தொட வேண்டாம் (உடல் ரீதியான விஷயத்தைக் காட்டிலும் அநேகமாக இது உணர்வு நிறைந்ததாக இருக்கும்) என்று கூறினார் (20:17). அவள் தோட்டத்தை விட்டு விரைந்து சீஷர்களிடம் சென்று, "நான் கர்த்தரைக் கண்டேன்" என்று அவர்களிடம் கூறினாள் (20:18). மாபெரும் போதகர்மேல் மரியாள் கொண்டிருந்த விசுவாசமானது உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தர்மேல் உள்ள விசுவாசமாயிற்று!

உயிர்த்தெழுதலும் மேல் வீட்டில் இருந்த சீஷர்களும் (20:19-24)

உயிர்த்தெழுதலின் ஞாயிற்றுக் கிழமையானது சீஷர்களுக்கு ஒரு நீண்ட, குழப்பமான நாளாய் இருந்தது. அன்று மாலையில் அவர்கள், இயேசுவை மரணத்திற்கு உட்படுத்திய யூதர்களுக்குப் பயந்துகொண்டு பூட்டிய கதவுகளுக்குப் பின்னால் மறைந்திருந்தனர். மகதலேனா மரியாளின் அறிக்கையானது இன்னமும் கூட, உணர்வு ரீதியான அழுத்தம் கொண்டிருந்த ஒரு நபரின் மதியீனமான உரிமைகோருதலாகவே காணப்பட்டது. அவருடைய உடல் எங்கிருந்தது என்பதை அவர்கள் அறியாதிருந்தனர், ஆனால் அவர்களின் இருதயங்களில் இயேசு மரித்தவராய் இருந்தார். பயம் என்பது தங்கள் எஜமானர் மரித்திருந்த நிலையில் அவரது சீஷர்களுக்கு இருந்த இயல்பான ஒரு நிலைமையாகும் என்பதை நாம் இவ்விடத்தில் கவனிக்க வேண்டும். இன்றைய நாட்களிலும் கூட கிறிஸ்தவர்கள் பயத்தில் வாழ்கின்ற போது, தங்கள் எஜமானர் கல்லறைக்குள்ளேயே இருக்கின்றார் என்பது போலத் தான் வாழ்கின்றனர்.

பூட்டியிருந்த கதவுகளுக்குப் பின்னால் சீஷர்கள் கூடியிருக்கையில், இயேசு திடீரென்று அந்த அறைக்குள் தோன்றினார். அவர், "உங்களுக்குச் சமாதானம்" (20:19) என்ற வார்த்தைகளினால் அவர்களை வாழ்த்தினார் மற்றும் தமது கைகளிலும் கால்களிலும் ஆணி துளைத்த இடங்களை

அவர்களுக்குக் காண்பித்தார். சீஷர்கள் திகைப்புற்று, "கர்த்தரைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள்" (20:20). விசுவாசத்தின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் "சமாதானம்," "சந்தோஷம்" மற்றும் "பயம்" என்ற வார்த்தைகள், இயேசு தமது மரணத்தையும் உயிர்த்தெழுதலையும் தீர்க்கதரிசனமாய்க் கூறியிருந்த யோவான் சுவிசேஷத்தின் முந்திய பகுதி ஒன்றை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றது:

> சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்துப் போகிறேன், என்னுடைய சமாதானத்தையே உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்; உலகம் கொடுக்கிற பிரகாரம் நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை, உங்கள் இருதயம் கலங்காமலும் பயப்படாமலும் இருப்பதாக. நான் போவேன் என்றும், திரும்பி உங்களிடத்தில் வருவேன் என்றும் நான் உங்களுடனே சொன்னதைக் கேட்டீர்களே. நீங்கள் என்னில் அன்புள்ளவர் களாயிருந்தால் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறேனென்று நான் சொன்னதைக் குறித்துச் சந்தோஷப்படுவீர்கள், ஏனெனில் என் பிதா என்னிலும் பெரியவராயிருக்கிறார். இது நடக்கும் போது நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாக, நடப்பதற்கு முன்னமே இதை உங்களுக்குச் சொன்னேன் (14:27-29).

உயிர்த்தெழுதலின் மாலை வேளையில், பூட்டிய கதவுகளுக்குப் பின்னால் சீஷர்களுக்கு இயேசு தரிசனமான பொழுது, கடைசியில் அவர்கள், இயேசு ஒரு ஆச்சரியமான போதகர் அல்லது ஒரு மாபெரும் தீர்க்கதரிசி என்பதை விட அதிகமானவராய் இருந்தார் என்று அவர்கள் உணர்ந்தறிந்தனர்; அவர் உயிர்த்தெழுந்த மேசியாவாக, தேவனுடைய குமாரனாக இருந்தார்! அவர்களின் பயம் மறையத் தொடங்கிற்று, அவர்களின் மகிழ்ச்சி திரும்பிற்று, மற்றும் அவர்கள் தேவனுடைய ஆச்சரியம் நிறைந்த சமாதானத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கினர்.

உயிர்த்தெழுதலும் தோமாவும்
(20:24-29)

இயேசு மற்ற பத்து சீஷர்களுக்குத் தரிசனமான பொழுது தோமா அவர்களுடன் இருக்கவில்லை. அவர் திரும்பி வந்த பொழுது, சீஷர்களிடம் மரியாள் முன்பு கூறியிருந்ததை அவர்கள் அவரிடத்தில் கூறினர்: "கர்த்தரைக் கண்டோம்!" (20:25). தோமா முன்பே இயேசுவின் மீது பலத்த விசுவாசம் கொண்டிருந்தாலும்,[1] வரலாற்றின் இவ்விடத்தில் அவருடைய இருதயம் கடினப்பட்டு, நம்பிக்கையற்றதாக ஆயிற்று. (முன்பு) ஒரு சமயத்தில் அவர், இயேசுவின் பரலோகக் கண்ணோட்டம் என்ற உண்மைத் தன்மையைப் பகிர்ந்து கொள்ளத் துணிந்தவராய் இருந்தார், ஆனால் ஏமாற்றங்களும் ஆழமான மனப் புண்களும் அவரை உலகின் பூமிக்குரிய கண்ணோட்டத் திற்குத் திருப்பி அனுப்பியிருந்தன. தோமா, "அவருடைய கைகளில் ஆணிகளினாலுண்டான காயத்தை நான் கண்டு, அந்தக் காயத்திலே என் விரலையிட்டு, என் கையை அவருடைய விலாவிலே போட்டாலொழிய

விசுவாசிக்க மாட்டேன்" என்று வலியுறுத்தினார் (20:25).

தோமாவின் நம்பிக்கையின்மைக்காக அவரை விமர்சனம் செய்வது மிக மிக சுலபமானதாக உள்ளது. அவர் வெளிப்படுத்திய உணர்வுகள் நம் யாவருக்கும் பழக்கமானது என்பதே உண்மையாக இருக்கின்றது. விசுவாசிப்பதற்கு நமது முடிவின் மீது அதிகமாய்ச் சார்ந்திருத்தல் என்பது அந்த முடிவை நாம் இலேசானதாக எடுத்துக் கொள்ளும்படி செய்கின்றது. உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவை நாம் கண்டு, தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம். தோமா, நமது சொந்த சந்தேகங்களை எதிர்கொள்ள நமக்கு உதவி செய்து, பிறகு அவற்றிற்கு அப்பால் நாம் கடந்து செல்லவும் அவர் நமக்கு உதவுகின்றார்.

எட்டு நாளளவாகத் தோமா தம் நம்பிக்கையின்மையை மறுபடியும் மறுபடியும் வெளிப்படுத்திய பிறகு சீஷர்கள் பூட்டிய கதவுகளுக்குப் பின்னால் மீண்டும் கூடியிருந்தனர். இந்த வேளையில் இயேசு தாம் முன்பு தரிசனமானது போலவே மீண்டும் தரிசனமான பொழுது தோமா அவர்களுடன் இருந்தார். தோமாவின் சந்தேகங்களை எதிர்கொண்ட இயேசு, தமது கைகளைப் பார்க்கும்படியும், தமது தழும்புகளைத் தொடும்படியும், மற்றும் தமது விலாவில் கூடக் கையிடும்படியும் தோமாவிடம் கூறினார். பிறகு தோமா, "என் ஆண்டவரே என் தேவனே!" (20:28) என்று அறிக்கையிட்டார். யோவான் சுவிசேஷம் முழுவதிலும் இதுவே இயேசுவைக் கர்த்தரென்று கூறும் மாபெரும் ஒரே அறிக்கையாக உள்ளது, மற்றும் இது முன்பு ஆழ்ந்த ஏமாற்றத்திற்குள்ளாக ஐயப் பாட்டாளர் ஒருவருடைய கடினமான இருதயத்தில் இருந்து வந்ததாக உள்ளது.

தோமாவின் அறிக்கையைத் தொடர்ந்து, இயேசு அவரிடத்தில், இன்றைய நாட்களில் நமது சூழ்நிலையை விவரிக்கும் சிலவற்றைக் கூறினார். தோமாவிடம் அவர், "தோமாவே, நீ என்னைக் கண்டதினாலே விசுவாசித்தாய், காணாதிருந்தும் விசுவாசிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்" (20:29) என்றுரைத்தார். தோமா பெற்ற நிரூபணத்தை நாம் யாவரும் பெற்றிருக்க விரும்புவோம், ஆனால் இன்றைய நாளில் அது சாத்திய மற்றதாக உள்ளது, ஏனெனில் இயேசு பிதாவிடம் இருக்கும்படி மேலேறிச் சென்றுள்ளார். நமக்கு விசுவாசம் என்பது வேறு சிலவற்றின் அடிப் படையில் அமைந்ததாய் இருக்க வேண்டும். தோமாவுக்கும் மற்ற சீஷர்களுக்கும் (இயேசுவின் உடலில்) ஆணி துளைத்த காயங்கள் என்னவாயிருந்ததோ, அது போலவே இன்றைய நாளில் யோவான் சுவிசேஷம் நமக்குள்ளது: உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தரைச் சந்திக்கும் ஒரு வழி வகை. அவரை நாம் முகம் முகமாய்க் காணாவிட்டாலும், அவருடைய சாட்சியங்கள், அவருடைய உரிமைகோருதல்கள், அவருடைய போதனை கள் மற்றும் எழுதப்பட்ட தேவ வசனத்தின் வல்லமை ஆகியவற்றின் மூலமாக நாம் அவரை எதிர்கொள்ளுகின்றோம்.

உயிர்த்தெழுதலும் நாமும்
(20:30, 31)

யோவான் சுவிசேஷத்தினுடைய முழுமையான நோக்கக் கூற்றை நாம் 20:30, 31ல் அடைகின்றோம்:

> *இந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும் இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாகவும், விசுவாசித்து, அவருடைய நாமத்தினாலே நித்திய ஜீவனை அடையும் படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.*

இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாக வேறு பல "அற்புதங்களை"யும் செய்ததாக யோவான் தெளிவாகக் கூறினார், ஆனால் இந்த சுவிசேஷத்தில் "எழுதப் பட்டு நிலைத்திருக்கும்" ஏழு அற்புதங்கள்[2] எதிர்காலத் தலைமுறை யினரிடத்தில் விசுவாசத்தை உண்டாக்கும் நோக்கத்திற்காக உள்ளடக் கப்பட்டன. இந்த சுவிசேஷத்தின் மூலமாக இயேசுவின் வரலாற்றை எதிர்கொள்ளுபவர்கள் இயேசுவே தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று விசுவாசிக்க முடியும் மற்றும் அவ்வாறு விசுவாசிப்பதினால் அவருடைய நாமத்தில் ஜீவனைப் பெறவும் முடியும். யோவான் சுவிசேஷமானது முக்கியமான ஒரு நோக்கத்திற்கான செயல்முறைப் புத்தகமாக உள்ளது.

நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் உள்ள உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய விவரங்கள் எவற்றிலும் இயேசு கல்லறையில் இருந்து வெளிவந்ததை எவரொருவரும் உண்மையிலேயே கண்டதாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கும் பதிவு எதுவுமில்லை. அவர் கொல்லப்பட்டதைப் பலர் கண்டனர், மற்றும் அவரது உயிர்த் தெழுதலைத் தொடர்ந்து அவரைப் பலர் கண்டனர், ஆனால் அவர் கல்லறையில் இருந்து வெளி வந்ததை எவரொருவரும் காணவில்லை. தொடக்கக் காலச் சீஷர்களைப் போலவே நாமும் கூட நமது சொந்த முடிவுகளை அடையும்படி விடப்பட்டுள்ளோம். எனது கல்லூரித் தோழர் ஒருவர் என்னிடம் ஒருமுறை கூறியது போல, "உயிர்த்தெழுதலின் மீதே மற்ற ஒவ்வொன்றும் நிலைநிற்கின்றது. அது உண்மையென்றால், மற்ற யாவும் உண்மையே. அது பொய்யென்றால், மற்ற எதுவும் ஒரு பொருட்டல்ல."

முடிவுரை

முன்பு ஒருக்காலும் விசுவாசியாதிருப்பவர்களுக்காகவா அல்லது விசுவாசத்தில் பலவீனமடைந்து கொண்டிருப்பவர்களுடைய விசுவாசத் தைப் பலப்படுத்துவதற்காகவா, யாருக்கு விசுவாசத்தை உண்டாக்குவதற் காக யோவான் தமது சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்பது பற்றிக் கல்வியாளர்கள் நீண்ட விவாதங்கள் செய்துள்ளனர். "நீங்கள் விசுவாசிக்கும் படியாக" என்பது "நீங்கள் விசுவாசிக்கத் தொடங்கும்படியாக" என்று

அர்த்தப்படுத்துகின்றதா? அல்லது "நீங்கள் தொடர்ந்து விசுவாசிக்கும் படியாக" என்று அர்த்தப்படுத்துகின்றதா? யோவான் சுவிசேஷத்தில் இதுவா அல்லது அதுவா என்ற கேள்வி வருகின்ற பொழுது ''இரண்டுமே'' என்பதுதான் மிகச் சிறந்த பதிலாகப் பெரும்பாலும் உள்ளது. முன்பு ஒருக்காலும் விசுவாசம் இருந்திராதவர்களிடம் விசுவாசத்தை உண்டாக்க யோவான் எழுதினார் என்பது நிச்சயம். அதே வேளையில், இந்த சுவிசேஷத்தின் பெரும்பகுதியில் கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தில் உள்ள களைப்புற்ற, போராடுகின்ற, பலவீனமான அல்லது கோழைத்தனமான விசுவாசத்தின் பிரச்சனைகளும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

பெற்றோரிடத்தில் தன்னையும், புதிதாய்ப் பிறந்த தனது சகோதரனை யும் தனித்திருக்க விடும்படி கேட்டுக் கொண்ட நான்கு வயதுச் சிறுமியான ஸ்கியா என்பவளின் வரலாற்றைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தால், அதை யோவான் விரும்பியிருப்பார் என்று நான் நினைக்கின்றேன். அவ்வாறு செய்ய முதலில் அவளது பெற்றோர் தயங்கினர், ஆனால் அவள் தனது தம்பியிடம் எவ்வளவு மென்மையாகவும் இரக்கத்துடனும் இருந்தாள் என்பதை அவர்கள் கண்ட பொழுது, அவ்வாறு செய்ய அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டனர். கதவின் சிறு இடுக்கின் வழியே அவர்கள் ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஸ்கியா தொட்டிலின் அருகே சென்று மென்மையாக, ''தம்பி, தேவன் எப்படி இருப்பார் என்று எனக்குச் சொல்லுப்பா. நான் அதை மறக்கத் தொடங்கி விட்டேனே'' என்று கூறுவதைக் கண்டனர்.

இப்பாடத்தை வாசிக்கும் சிலருக்கு விசுவாசம் என்பது தொடக்க நிலையிலேயே உள்ளது. அதே வேளையில், மேம்படுகின்ற இந்த விசுவாசமானது திகிலூட்டுவதாகவும் மெய்சிலிர்க்கச் செய்வதாகவும் இருக்கலாம். மற்றவர்களுக்கு, விசுவாசம் என்பது கடந்த காலத்தியதாக உள்ளது - ஒரு காலத்தில் உயிருள்ளதாயிருந்து, இப்பொழுது ஏறக்குறைய இறந்து போன நிலையில் உள்ளது. யோவான் சுவிசேஷமானது, ஒருக்காலும் விசுவாசத்தை அறிந்திராதவர்களுக்கும், விசுவாசத்தை ''மறக்கத் தொடங்கியவர்களுக்கும்'' ஆனதாக உள்ளது.

இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் பற்றி உங்கள் முடிவு என்ன? நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா? நீங்கள் விசுவாசிப்பீர்களா? நீங்கள் உங்கள் விசுவாசத்தைப் புதுப்பித்துக் கொள்வீர்களா? ஒவ்வொரு விஷயமும் இந்த முடிவையே சார்ந்துள்ளது!

குறிப்புகள்

[1]இயேசுவின் மேல் முன்பு தோமாவுக்கு இருந்த பக்திக்கு யோவா. 11:16 ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். [2]யோவான் சுவிசேஷத்திலுள்ள ஏழு அற்புதங்கள் பின்வருமாறு: தண்ணீரைத் திராட்ச இரசமாக்குதல் (அதி. 2); இராஜாவின் வீட்டு மனிதனுடைய மகனைக் குணமாக்குதல் (4); பெதஸ்தா குளத்தருகில் முடவன் ஒருவனைக் குணமாக்குதல் (5); ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்தல் (6); தண்ணீரின்

மேல் நடத்தல் (6); பார்வையற்றவராய்ப் பிறந்தவரைக் குணமாக்குதல் (9); மற்றும் லாசருவை மரித்தோரிலிருந்து உயிர்ப்பிக்கச் செய்தல் (11). ஒருவேளை யோவான் சுவிசேஷத்தை "ஏழு அற்புதங்கள் மற்றும் (உயிர்த்தெழுதல் என்ற) மாபெரும் அற்புதம்" ஆகியவற்றின் சுவிசேஷம் என்று கூறுவது மிகச் சரியானதாக உள்ளது எனலாம்.

யோவான் சுவிசேஷத்தில் அறிக்கைகள்

யோவான் சுவிசேஷத்தில் இயேசுவைக் குறித்த அறிக்கையிடுதல்களில் பின்வருபவைகள் உள்ளடங்குகின்றன:

நாத்தான்வேல்: "ரபீ, நீர் தேவனுடைய குமாரன், நீர் இஸ்ரவேலின் இராஜா" (1:49).

நிக்கொதேமு: "ரபீ, நீர் தேவனிடத்திலிருந்து வந்த போதகர் என்று அறிந்திருக்கிறோம்" (3:2).

மார்த்தாள்: "நீர், உலகத்தில் வருகிறவரான தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன்" (11:27).

இந்த அறிக்கைகள் யாவும் குறிப்பிடத் தக்கவை, மற்றும் இவை யாவும் விசுவாசச் சாலையில் அடிவைப்புகளாக இருப்பவையாகும். இருப்பினும், உயிர்த்தெழுதலின் அடிப்படையில் தோமா இயேசுவை "என் ஆண்டவரே, என் தேவனே!" (20:28) என்று அழைத்தபொழுது மிகவும் முழுமையான ஒரு அறிக்கையை அளித்தார்.